



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2007, č. j. had/7593/07, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky: **RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o.**, se sídlem areál letiště objekt č. 126, Hradec Králové - Věkoše, zastoupené Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem, se sídlem Vinohradská 37, Praha 2, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2008, č. j. 9 Ca 346/2007 - 52,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Stěžovatelka RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o., **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Stěžovatelka RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o., **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.
- IV. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Společnost RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“), napadla kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský

soud“), jímž bylo vyhověno žalobě žalobkyně a městský soud jím zrušil rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2007, č. j. had/7593/07. V napadeném rozhodnutí žalovaná rozhodla podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že žalobkyně (FTV Prima, spol. s r. o.) není účastníkem správních řízení vedených s provozovatelem regionálních vysílání (mj. i se stěžovatelkou; zde pod sp. zn. 2007/549/had/VPJ), v nichž rozhodovala o udělení souhlasu se změnou jejich licenčních podmínek.

Žalobkyně napadla správní rozhodnutí ze dne 28. 8. 2007, č. j. had/7593/07, jímž jí nebylo přiznáno účastenství ve správních řízeních, žalobou, ve které označila provozovatele regionálního vysílání (mezi nimi i stěžovatelku) za osoby zúčastněné na řízení. Městský soud v průběhu soudního řízení žádnou z potenciálních osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nevyrozuměl o probíhajícím řízení, ani je nevyzval, aby sdělily, zda hodlají uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku však městský soud uvedl, že označené osoby (provozovatelé regionálního vysílání, mezi nimi i stěžovatelka) nebyly vydáním přezkoumávaného správního rozhodnutí přímo dotčeny na svých právech a povinnostech, neboť rozhodnutí se týká výlučně posouzení otázky procesního postavení žalobkyně ve správních řízeních vedených o žádostech o změnu licenčních podmínek provozovatelů regionálního vysílání. Zrušením napadeného správního rozhodnutí by ze stejného důvodu tyto osoby mohly být dotčeny pouze nepřímo; městský soud je tedy za osoby zúčastněné na řízení nepovažoval a v řízení s nimi nejednal. O žalobě pak rozhodl městský soud tak, že jí vyhověl a napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení; dovodil, že žalobkyni práva účastníka řízení příslušela (s ohledem na specifika sdílených licencí), přičemž dílem shledal napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným, a to pokud se odvolávalo na tzv. konsolidované znění licenční podmínky č. 34. Rozsudek městského soudu byl žalobkyni doručen dne 5. 1. 2009 a žalované dne 29. 12. 2008; žalobkyně ani žalovaná rozsudek nenapadly kasační stížností, resp. řízení o kasační stížnosti žalované bylo zastaveno, neboť žalovaná vzala kasační stížnost zpět (usnesení městského soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 9 Ca 346/2007 - 63). Stěžovatelce rozsudek městského soudu nebyl soudem doručen.

Stěžovatelka podala kasační stížnost k poštovní přepravě dne 5. 3. 2009 a domáhá se jí zrušení rozsudku městského soudu, neboť jej považuje za nezákonný a též řízení před městským soudem považuje za zatížené vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku. Stěžovatelka nejprve argumentuje proti možné úvaze o opožděnosti své kasační stížnosti. Je si vědoma, že podle § 106 odst. 2 s. ř. s. počala lhůta k podání kasační stížnosti v případě stěžovatelky (osoby, o níž soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení) ode dne doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků. Uvádí však, že nebyla vůbec seznámena se skutečností, že nějaké soudní řízení probíhá, že byl vydán rozsudek, a kdy byl doručen účastníkům řízení. O vydání rozsudku se dozvěděla až dne 19. 2. 2009 z tiskové zprávy žalované. Stěžovatelka se domnívá, že pokud by Nejvyšší správní soud považoval ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost za opožděnou, došlo by k porušení práva stěžovatelky na soudní ochranu. Aplikace § 106 odst. 2 s. ř. s. by v takovém případě byla v rozporu s ústavním pořádkem a stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud věc předložil k posouzení Ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka vznáší námitky proti právnímu posouzení otázky možnosti dotčení svých práv či povinností vydáním

či zrušením napadeného správního rozhodnutí, domnívá se totiž, na rozdíl od městského soudu, že jí postavení osoby zúčastněné na řízení mělo být přiznáno; k tomu uvádí, že žalovaná již svými rozhodnutími schválila změny licenčních podmínek stěžovatelky, podle těchto podmínek se již rok a půl vysílá a do technologického zázemí a tvorby zpravodajských štábů byly vloženy nemalé prostředky. Návrat k předchozí programové skladbě je fakticky nemožný, pokud by byl vynucen, způsobil by stěžovatelce vysoké škody. Stěžovatelka se obává, že vstupem žalobkyně do řízení ve věci změny jejích licenčních podmínek může dojít ke zpochybnění dávno vydaných správních rozhodnutí, čímž se výrazně sníží její právní jistota. Dále stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu potud, pokud argumentuje tím, že licenční podmínka č. 34 žalobkyně obsahuje větu: „Změna licenčních podmínek regionálních provozovatelů je možná pouze s předchozím souhlasem FTV Prima, spol. s r. o.“. Pokud i bylo někdy v licenčních podmínkách takovéto ustanovení obsaženo, považuje je stěžovatelka za nicotné (žádné znění licenční podmínky nemůže bez dalšího žalobkyni zajišťovat účastenství v jakémkoliv řízení o změnách licenčních podmínek stěžovatelky).

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost odmítnout, neboť je podána osobou k podání neoprávněnou a je opožděná. Žalobkyně je toho názoru, že stěžovatelka není oprávněna k podání kasační stížnosti, neboť nebyla osobou zúčastněnou na žalobním řízení (§ 102 s. ř. s.). Městský soud se s touto otázkou v rozsudku vypořádal a žalobkyně se s jeho názorem ztotožňuje. Pro opožděnost kasační stížnosti žalobkyně argumentuje zejména zněním § 106 odst. 2 s. ř. s., které stanoví, že zmeškání lhůty nelze prominout; stěžovatelkou navrhovaný výklad, že lhůta počíná běžet až od okamžiku, kdy se stěžovatel o napadeném rozhodnutí dozvěděl, považuje žalobkyně za nepřipustně extenzivní. Žalobkyně též nepovažuje postup podle článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky za případný.

Žalovaná ve svém vyjádření pouze uvedla, že v návaznosti na napadený rozsudek vydala dne 17. 2. 2009 usnesení č. j. 1931, jímž žalobkyni přiznala účastenství ve správních řízeních. (Ve správním spise se nachází usnesení žalované č. j. had/1935/09 ze dne 17. 2. 2009, kterým přiznala postavení účastníka řízení žalobkyni FTV Prima mj. ve správním řízení sp. zn. 2007/549/had/VPJ, což bylo řízení vedené o změně licenčních podmínek pro stěžovatelku).

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud uvádí následující skutečnosti významné pro posouzení námitek vznesených v kasační stížnosti:

Nejvyšší správní soud se opakovaně setkává se spory držitelů licencí podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, jejichž licence jsou navzájem provázány (licence žalobkyně je charakterizována sdílením kmitočtů s provozovatelem regionálního vysílání). Tak kupř. pod sp. zn. 6 As 17/2008 Nejvyšší správní soud posuzoval kasační stížnost FTV Prima jako žalobkyně proti rozhodnutí žalované, kterým neudělila FTV Prima souhlas ke změně licenční podmínky týkající se připojovacích časů na kmitočtech, které sdílí s provozovatelem regionálního (místního) vysílání, mj. i RTA VÝCHODNÍ ČECHY; v tomto řízení nebylo žádných pochyb, že provozovatelé regionálního vysílání mají postavení účastníků správního řízení i osob zúčastněných v řízení soudním. Je proto poněkud s podivem, že provozovatel regionálního

vysílání tak zásadně brojí proti účasti FTV Prima ve správním řízení o změně svých licenčních podmínek. Na první pohled je totiž zcela evidentní, že ať již jde o připojovací časy anebo programové náplně, lze vzájemné dotčení na právech ve správním řízení již prima facie jednoznačně konstatovat - je pojmově spjato se „sdílenou“ licenci.

V posuzované věci ze správního spisu plyne, že stěžovatelka podala žalované žádost (doručenou 16. 7. 2007, č. 6918) o změnu licenčních podmínek, která se týkala změny programového schématu programu RTA VÝCHODNÍ ČECHY. Žalovaná k projednání žádosti nařídila na 28. 8. 2007 ústní jednání, o kterém vyrozuměla vedle stěžovatelky též žalobkyni FTV Prima.

Dne 28. 8. 2007 pak žalovaná vydala pod č. j. had/7593/07 usnesení, kterým vyslovila, že FTV Prima není účastníkem tohoto řízení (a dalších řízení s dalšími provozovateli regionálního vysílání); rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni 29. 8. 2007. Ze správního spisu nelze dovodit, že by o tomto rozhodnutí byla vyrozuměna stěžovatelka jako žadatelka o změnu licenčních podmínek.

Dne 20. 9. 2007 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. sot/8168/07, sp. zn. 2007/549/had/VPJ, kterým vyslovila souhlas se změnou licenčních podmínek - programové skladby a vysílacího schématu RTA VÝCHODNÍ ČECHY; rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno 25. 9. 2007.

Nejvyšší správní soud musí nejdříve přikročit k posouzení toho, zda kasační stížnost je podána včas a zda je přípustná.

Přitom je ovšem nutno konstatovat, že městský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke dvěma věcem: jednak pojednal o tom, zda stěžovatelka (a další provozovatelé regionálního vysílání) má v řízení o žalobě FTV Prima proti usnesení žalované, kterým jí nebylo přiznáno postavení účastníka správního řízení, postavení osoby na řízení zúčastněné ve smyslu § 34 s. ř. s.; přitom ovšem nepostupoval tak, jak mu s. ř. s. prikazuje (nevyrozuměl stěžovatelku o probíhajícím řízení a nevyzval ji k vyjádření, zda bude práva osoby zúčastněné uplatňovat, ani nevyslovil usnesením, že stěžovatelka není osobou na řízení zúčastněnou - srov. § 34 odst. 2 a 4 s. ř. s.). Svůj závěr o tom, že stěžovatelka nesplňuje materiální podmínky pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení (přímé dotčení na právech a povinnostech správním aktem, popř. přímé dotčení v důsledku zrušení správního aktu soudem) vtělil městský soud do textu odůvodnění rozhodnutí ve věci samé, přičemž ovšem stěžovatelce toto rozhodnutí nedoručil. Dále městský soud v rozsudku napadeném stěžovatelkou posoudil žalobní námitky žalobkyně a zčásti jim vyhověl, částečně shledal napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Napadený rozsudek městského soudu tak bez ohledu na znění výroku obsahuje dvě rozhodnutí: jednak rozhodnutí o tom, že se stěžovatelce nepřiznává postavení osoby na řízení zúčastněné, jednak rozhodnutí o žalobě FTV Prima. Stěžovatelka pak byla oprávněna podat do „prvého“ rozhodnutí kasační stížnost bez dalšího, do „druhého“ rozhodnutí pak jen v případě, že jí svědčil status osoby na řízení zúčastněné (§ 102 s. ř. s.).

Správní orgán (žalovaná) nesplnil pokyn § 28 odst. 1 správního řádu, podle něhož se usnesení, kterým správní orgán vysloví, zda je určitá osoba účastníkem

řízení, oznamuje pouze tomu, o jehož účasti bylo rozhodováno, ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Stěžovatelka tedy měla být o tomto usnesení ze strany žalované vyrozuměna; správní spis předložený žalovanou neskýtá žádný podklad pro závěr, že se tak stalo, a stěžovatelka tvrdí, že o tomto usnesení nevěděla. Městský soud pak „rozhodnutí“ o tom, zda je stěžovatelka osobu na řízení zúčastněnou (ačkoliv žalobkyně ji tak v žalobě označila) pojal pouze do odůvodnění rozhodnutí ve věci samé. Nejde tedy o případ, s nímž se Nejvyšší správní soud setkával v minulosti dosti často, kdy krajský soud existenci tvrzení o osobě na řízení zúčastněné ignoroval, aby jí následně formálně postavení přiznal až v rozhodnutí o věci samé, přičemž jí toto rozhodnutí doručil (v takovýchto případech Nejvyšší správní soud setrvale judikoval, že takové rozhodnutí krajského soudu trpí vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé a taková rozhodnutí opakovaně rušil - srov. např. rozsudek č. j. 3 As 65/2006 - 98 ze dne 9. 5. 2007, či č. j. 4 As 62/2006 - 122 ze dne 17. 7. 2007 - dostupná na www.nssoud.cz). V posuzované věci však městský soud nehodlal stěžovatelce postavení osoby zúčastněné přiznat; v takovém případě měl vydat usnesení, které bylo třeba stěžovatelce doručit; kasační stížnost pak byla proti tomuto usnesení přípustná: srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 26/2004 - 71 ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 As 43/2005 - 53 ze dne 31. 8. 2005; v posledně uvedeném rozsudku se pak Nejvyšší správní soud postavil na stanovisko, že kasační stížnost proti rozhodnutí, kterým se vyslovuje, že určitý subjekt není osobu na řízení zúčastněnou ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s., je nutno připustit i z toho důvodu, že osoba, která uplatnila práva osoby zúčastněné se vůbec nemusí dozvědět o tom, že soud již ve věci vydal konečné rozhodnutí či toto zjištění pro ni může být spjato se značnými obtížemi (zdejší soud v tomto rozsudku v zásadě popírá možnost, aby osoba na řízení zúčastněná namítala až v kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci samé, že jí mělo být toto postavení přiznáno). Opodstatněnost úvah, které v tomto citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud učinil, se ukazuje zcela jasně v posuzované věci: stěžovatelka se dozvěděla až z tiskové zprávy žalované, že do správního řízení o její žádosti o změnu licenčních podmínek vstoupí další účastník.

Za těchto okolností je pro Nejvyšší správní soud velmi obtížné posoudit jak včasnost, tak přípustnost kasační stížnosti; jeho závěry musejí především být vedeny potřebou zajistit stěžovatelce spravedlivý proces, přitom však musí postupovat procesně efektivně. Kasační stížnost je podána obecně včas, pokud je podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 první věta s. ř. s.). Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, (nebo která svá práva uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí) běží lhůta ode dne doručení rozhodnutí poslednímu z účastníků (§ 106 odst. 2 druhá věta s. ř. s.). V této souvislosti je třeba připomenout již shora zmíněné rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 1 As 26/2004, které uvedlo, že „*přípustnost kasační stížnosti* (proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto, že určitá osoba není osobou na řízení zúčastněnou - pozn. Nejvyšší správní soud) *je tudíž v souladu se zásadou procesní ekonomie, na tom nic nemění ani ustanovení § 106 odst. 2 věta druhá s. ř. s.*“.

Stěžovatelka je tedy oprávněna brojit proti závěru, že není osobu zúčastněnou, kasační stížností. Za situace, jaká nastala v posuzované věci, musí ústavní princip zákazu denegatio iustitiae jako součást spravedlivého procesu převážet nad zákonným pravidlem pro včasnost podání kasační stížnosti. Jak Nejvyšší správní soud již rozhodl v obdobné

situaci ve správním řízení podle dříve účinného správního řádu (z roku 1967), je-li účastník řízení opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí; teprve poté začínají běžet lhůty pro podání opravných prostředků (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118). Stěžovatelka tvrdí, že se o rozhodnutí městského soudu dozvěděla až 19. 2. 2009 z tiskové zprávy žalované (kterou připojila ke kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud nemá žádný důvod toto datum zpochybňovat; jestliže stěžovatelka podala kasační stížnost na poštu 5. 3. 2009 (o čemž svědčí obálka založená na čl. 70a soudního spisu), učinila tak v zákonem požadované dvoutýdenní lhůtě od doručení rozhodnutí (byť se tak stalo fiktivně).

Důvody, které stěžovatelka uplatňuje vůči závěrům městského soudu ve věci jejího postavení jako osoby na řízení zúčastněné, lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost právního posouzení věci) - jde tedy o důvody uplatněné přípustně.

K získání postavení osoby na řízení zúčastněné je třeba splnit alespoň jedno z materiálních kritérií uvedených v § 34 odst. 1 s. ř. s. (to, že formální kritérium, totiž výslovné oznámení, že se tohoto postavení domáhá, je v případě stěžovatelky splněno, je evidentní a je jen důsledkem pochybení městského soudu, že nemohlo být učiněno dříve). Prvním materiálním kritériem je přímé dotčení práv a povinností stěžovatelky správním rozhodnutím. Druhým pak možné dotčení práv a povinností zrušením správního rozhodnutí soudem. V posuzované věci se jednalo o správní rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že jiná osoba odlišná od stěžovatelky není účastníkem správního řízení o změně licenčních podmínek, které bylo zahájeno k žádosti stěžovatelky. Je zcela evidentní, že tímto správním rozhodnutím nebyla stěžovatelka přímo dotčena na svých právech (jednalo se o řízení o změnu její licence). Stěžovatelce v důsledku tohoto rozhodnutí nevznikla žádná nová práva ani jí nebyly uloženy žádné nové povinnosti, rozhodnutí se týkalo výlučně žalobkyně FTV Prima (tomu odpovídá i koncepce nového správního řádu /zákon č. 500/2004 Sb./, jenž v § 28 odst. 1 ani nenařizuje, aby se jiným osobám, než těm, vůči kterým usnesení o účastenství směřuje, doručovalo). Rovněž v případě druhého materiálního kritéria nelze dovozovat možnost přímého zasažení práv a povinností stěžovatelky. Výsledek soudního přezkumu o účastenství žalobkyně ve správním řízení může přímo zasáhnout pouze práva a povinnosti toho, vůči němuž bylo jeho postavení deklarováno, tj. práva a povinnosti žalobkyně. To, že nepřímým důsledkem soudního přezkumu může za určitých okolností být například podání žaloby ze strany FTV Prima proti rozhodnutí, kterým žalovaná vyslovila souhlas se změnou licenčních podmínek, je skutečností. Nejedná se však o přímý a nezbytný důsledek soudního přezkumu rozhodnutí o účastenství podle § 28 správního řádu z roku 2004. Proto neobstojí ani argumentace stěžovatelky ve smyslu případných eventuálních škod. Stěžovatelka v případném řízení o přezkum meritorního rozhodnutí žalované Rady o souhlasu se změnou licenčních podmínek k případné žalobě FTV Prima bude mít zcela nesporně postavení osoby na řízení zúčastněné (tam již přímé dotčení na jejích právech existuje evidentně) včetně všech práv plynoucích z § 34 odst. 3 s. ř. s. včetně práva na doručení rozhodnutí, kterým bude řízení skončeno a práva podat kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o takové žalobě.

Kasační stížnost, pokud směřovala proti rozhodnutí městského soudu v otázce postavení stěžovatelky jako osoby na řízení zúčastněné, je tedy nedůvodná.

Za těchto okolností, tedy v případě, kdy stěžovatelce nesvědčí postavení osoby na řízení zúčastněné, nemůže se účinně domáhat přezkumu rozhodnutí městského soudu v meritu věci, tedy, zda námitky žalobkyně FTV Prima vůči usnesení žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o jejím účastenství ve správním řízení, byly posouzeny městským soudem správně. V tomto ohledu jde o kasační stížnost podanou osobou zjevně neoprávněnou (§ 46 odst. 1 písm. c/ ve spojení s § 120 s. ř. s.), neboť kasační stížnost může podat (§ 102 s. ř. s.) pouze osoba na řízení zúčastněná. Nad rámec povinného odůvodnění však Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud správně vystihl zmatečnost v postupech žalované, pokud jde o odkazy na znění podmínky č. 34 v licenci žalobkyně; stěžovatelka interpretuje rozhodnutí městského soudu nesprávně, pokud je napadá proto, že vychází z určitého znění podmínky č. 34 licence žalobkyně. Městský soud naopak jasně sdělil, že rozhodnutí žalované je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Důvodnost žalobních námitek pak shledal v tom, že i změna programového schématu (skladby) může zasáhnout do práv a oprávněných zájmů žalobkyně, jak je v rozsudku blíže popsáno.

V zájmu procesní efektivity tedy Nejvyšší správní soud nepřikročil ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu, neboť by bylo dosaženo pouze zamítavého usnesení o postavení stěžovatelky jako osoby na řízení zúčastněné (tedy v podstatě stejného závěru, jaký vtělil městský soud do odůvodnění napadeného rozsudku), přestože shledal v postupu městského soudu řadu pochybení. Připuštěním kasační stížnosti do těchto závěrů městského soudu jako včasné a přípustné pak tato pochybení Nejvyšší správní soud zhojil.

Poněvadž kasační stížnost byla shledána nedůvodnou, byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch; náklady řízení v jejím případě tvoří mimosmluvní odměna její zástupkyně podle § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Soud proto přiznal žalobkyni částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 advokátního tarifu) a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. o 480 Kč. Celková výše nákladů, jež je stěžovatelka ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. povinna nahradit žalobkyni, tedy činí 2880 Kč. Stěžovatelka je podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s., povinna náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně; k plnění určil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti podle soudního spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu